

Nr 54.

Ankom till riksdagens kansli den 4 april 1938 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående älgavgifter m. m. jämte i ämnet väckta motioner.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 14 januari 1938 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 47, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att

1) medgiva att älgavgift må uttagas med trettio kronor för varje älg, som fälles under tid som avses i tillstånd till särskild jakttid, samt med femton kronor för varje älg, som fälles under lovlig jakt å område, i fråga om vilket ej medgivits särskild jakttid;

2) bemyndiga Kungl. Maj:t att i huvudsaklig överensstämmelse med de i propositionen angivna grunderna utfärda erforderliga bestämmelser beträffande älgavgifternas sammanförande till älgskadefonder samt de allmänna villkoren för bidrag ur älgskadefond att gälla från och med den 1 juli 1938.

Förslag till förordning angående älgavgifter m. m. har bilagts statsrådsprotokollet och såsom *bilaga A* fogats till detta utlåtande.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till propositionen.

I detta sammanhang har utskottet till behandling förehaft följande inom riksdagen väckta, till utskottet hänvisade motioner, nämligen

1) I: 225 av herr *Sundberg m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte — med gillande i övrigt av Kungl. Maj:ts förslag — förklara, att riksdagen ej kan ansluta sig till förslaget att använda medel ur den i propositionen nr 46 föreslagna jaktvårdsfonden till ersättningar för älgskador;

2) I: 226 av herr *Nilsson, Theodor, m. fl.*, och II: 341 av herr *Ericsson i Sörsjön m. fl.*, lika lydande, vari hemställts, att riksdagen måtte — under uttalande, att riksdagen ej kunnat ansluta sig till tanken att använda medel ur den blivande jaktvårdsfonden till ersättningar för älgskador — förklara, att riksdagen allenast på det sättet kunnat bifalla vad Kungl. Maj:t föreslagit, att riksdagen:

a) medgiver att för varje län älgavgifter må uttagas med belopp, som med hänsyn till behovet faställdes av Kungl. Maj:t sålunda att viss högre avgift utgår för varje älg, som fälles på grund av tillstånd till särskild jakttid, samt viss lägre avgift erlägges för varje älg, som fällts under lovlig jakt å område, i fråga om vilket ej medgivits särskild jakttid, samt

b) bemyndigar Kungl. Maj:t att med iakttagande härav och i övrigt i huvudsaklig överensstämmelse med de i propositionen angivna grunderna utfärda erforderliga bestämmelser beträffande älgavgifternas sammanförande

i länsfonder samt de allmänna villkoren för bidrag ur sådan länsfond att gälla från och med den 1 juli 1938;

3) II: 342 av herrar *Hedlund* i Häste och *Persson* i Grytterud, vari hemställt, att riksdagen måtte — under uttalande, att riksdagen ej kunnat avsluta sig till tanken att använda medel ur den i propositionen nr 46 föreslagna jaktvårdsfonden till ersättningar för älgskador — förklara, att den, allenast under förutsättning att så icke kommer att ske, bifallit Kungl. Maj:ts förslag; samt

4) II: 343 av herr *Lindahl m. fl.*, vari heneställt, att 1 § författningsförslaget i så måtto ändras att till norra delen även hänföres Värmlands och Örebro län.

Angående de skäl, som anförts till stöd för motionerna, hänvisas till dessa.

Jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande tillkallades den 1 februari 1935 revisionssekreteraren *Gustaf Adolf Bouveng* såsom utredningsman för att verkställa utredning och avgiva förslag beträffande jaktlagstiftningsfrågor, varjämte godsägaren friherre *Carl Bennet* å Vasatorp, rektorn vid skogshögskolan *Gustaf Lundberg*, statssekreteraren *Bernhard Näsgård* samt ledamoten av riksdagens andra kammare, hemmansägaren *Nils Olsson* i Rödningsberg anmodades att såsom sakkunniga med utredningsmannen deltaga i överläggningar i ämnet.

Till utredningsmannen ha överlämnats åtskilliga, från sammanslutningar och enskilda personer inkomna framställningar om ändring i bestämmelserna om älgjakten, älgavgifterna och älgskadefonden.

Utredningsmannen har dels den 30 september 1936 avgivit betänkande med förslag rörande jaktlagstiftningsfrågor, innehållande förslag till lag om rätt till jakt samt jaktstadga m. m., dels ock den 25 oktober 1937 inkommit med utlåtande och förslag angående ändrade bestämmelser i fråga om älgskadefonden m. m.

Till följd av remiss ha yttranden över förslaget avgivits av ett flertal myndigheter och korporationer.

Utskottet har från utredningsmannen erhållit närmare uppgifter för åren 1935—1937 rörande antalet i riket fällda älgar, till älgskadefonden influtna avgifter, av domänstyrelsen tillstyrkta oreducerade skadeersättningsbelopp samt huru mycket därav belöper på varje nedlagd älg. Uppgifterna ha sammanställts i två tabeller (I och II), vilka såsom *bilaga B* bifogats utlåtandet.

Utskottet. De år 1931 tillkomna bestämmelserna för älgjaktens bedrivande torde få betraktas som ett försök att å detta område åvägabringa en ordning, som möjliggjorde en mera rationell beskattning av älgstammen än som i regel vore möjlig under den korta allmänna jakttiden. Erfarenheterna från de 7 år bestämmelserna varit gällande ha visat, att de i stort sett varit ägnade att medföra det avsedda resultatet. Vissa jämkningar ha dock visat sig erforderliga främst till följd av den icke förutsebara ökning av älgstam-

men, som under de senaste åren ägt rum. Denna ur jaktvårdssynpunkt glädjande företeelse har medfört en betydande stegring av älgskadorna, som i sin tur aktualiserat kravet på en sådan utformning av bestämmelserna om älgjakten, att man genom jakt skall kunna bidra till minskning av älgskadorna utan att behöva riskera älgstammens bestånd.

Då frågan om älgjaktens ordnande tack vare de vunna erfarenheterna får anses ha passerat försöksstadiet, finner utskottet i likhet med departementschefen lämpligt att stadgandena därom få inflyta i jaktstadgan. I det propositionen bilagda utdraget av statsrådsprotokollet ha angivits de huvudsakliga grunderna i fråga om de tilltänkta bestämmelserna för den särskilda jakttiden. Utskottet har därutinnan icke funnit anledning till erinran.

De föreslagna bestämmelserna angående skyldighet att erlägga älgavgift, älgavgifternas användning samt allmänna villkor och bestämmelser för bidrag till lindrande av skada av älg bygga även de i väsentliga delar på gällande regler i ämnet. De på grundval av gjorda erfarenheter föreslagna ändringarna finner utskottet välbetänkta och förordar alltså deras genomförande. Utskottet vill dock ifrågasätta, om ej den tid av tre dagar, inom vilken deklaration eller uppgift skall avlämnas samt älgavgift inbetalas, måste betraktas såsom väl knappt tillmätt. Utskottet finner för sin del lämpligare, att nämnda tid bestämmas till sex dagar. Med anledning av de väckta motionerna får utskottet därjämte upptaga följande spörsmål till särskilt skärskådande.

I anslutning till Kungl. Maj:ts förslag om uppdelning av den nu för hela riket gemensamma älgskadefonden på två fonder, varav den ena, älgskadefonden för norra Sverige, skall omfatta de sex nordligaste länen och den andra, älgskadefonden för södra Sverige, riket i övrigt, har i motionerna I: 226 och II: 341 föreslagits den ytterligare uppdelningen av den nuvarande älgskadefonden att för varje län skall bildas en älgskadefond. I anslutning härtill har föreslagits att för varje län älgavgifter skola uttagas med belopp, som med hänsyn till behovet fastställas av Kungl. Maj:t. En sådan anordning skulle enligt utskottets mening i praktiken innebära, att varje län beträffande älgavgifter och älgskador gjordes så att säga självförsörjande. Därest man utgår ifrån att varje nedlagd älg tillför jaktvårdsfonden i medeltal 20 kronor — för 1937 års älgjakt utgjorde detta medeltal 17 kronor 84 öre — så kan av de såsom bilaga till detta utlåtande fogade tabellerna I och II inhämtas, att under åren 1935—1937, fränsett de sex nordligaste länen, i allenast respektive tre, sex och fem län de tillstyrkta reducerade skadeersättningarna understigit 20 kronor per skjuten älg. I övriga län i mellersta och södra Sverige ha förelegat underskott, vilka i de flesta fall varit högst betydande. Skulle nu älgskadeersättningarna i berörda län bestridas med de där erlagda älgavgifterna, bleve uppenbarligen i flera län en högst avsevärd höjning av älgavgifterna ofrånkomlig. Därav kan be-

faras följa en i motsvarande grad minskad avjagning med ty åtföljande ökning av älgskadorna. Härtill kommer olägenheten med allt för stora skillnader med avseende å älgavgifternas storlek i olika, ofta närliggande län.

Ett system med länsfonder skulle emellertid kunna tänkas utformat sålunda att en differentiering av älgskadeersättningarna inom de olika länen skedde med hänsyn till beloppet av inom respektive län influtna älgavgifter. Jämväl ett sådant tillvägagångssätt synes utskottet ägnat att menligt inverka på tilltron till systemets ändamålsenlighet.

En övergång till länsfonder synes således kräva, att älgskadorna avsevärt nedbringas. Detta kan icke ske på annat sätt än genom ökad avskjutning. Jakt till förhindrande av viltskador måste emellertid ske rationellt, d. v. s. koncentreras till sådana orter, där skadegörelsen är störst, och främst avse djur, som bruka angripa odlingarna. Utskottet håller före att sådan rationell jakt torde vara nödvändig i flera län, men vill framhålla, att åtskillig tid måste förflyta, innan resultaten i form av minskade älgskador visa sig. Med hänsyn härtill och enär de stora skillnaderna mellan älgavgifter och älgskador i dessa län synas utesluta tillskott till deras utjämnande med andra medel, t. ex. från jaktvårdsfonden, torde under en sådan övergångstid icke kunna undvikas en ytterligare nedsättning av de redan nu starkt reducerade ersättningsbeloppen. Även av denna anledning kan utskottet icke förorda inrättandet av länsfonder.

I fråga om den föreslagna uppdelningen av älgskadefonden på två fonder har vidare i motionen II: 343 föreslagits, att till området för älgskadefonden för norra Sverige måtte hänföras jämväl Värmlands och Örebro län. Frågan om att hänföra Värmlands län till området för sistnämnda fond har tidigare väckts av länsstyrelsen i sagda län i yttrande över utredningsmannens förslag. Departementschefen har emellertid funnit en sådan åtgärd mindre lämplig och har hänvisat till att under de senaste åren älgskadorna i Värmlands län visat en icke obetydlig ökning. Sålunda utgjorde de av domänstyrelsen tillstyrkta oreducerade skadeersättningarna för åren 1934—1936 respektive 5,087, 8,310 och 8,597 kronor. Av dessa belopp belöpte å varje inom länet skjutna älg respektive 9 kronor 3 öre, 15 kronor 27 öre och 13 kronor 58 öre. Av tabellerna I och II framgår, att den ogynnsamma utvecklingen fortsatt under år 1937, i det att ersättningsbelopp och relationstal sistnämnda år utgjorde respektive 8,420 kronor och 15 kronor 31 öre. Beträffande Örebro län kan av tabellerna inhämtas, att disproportionen mellan influtna älgavgifter och tillstyrkta oreducerade ersättningar där är betydligt större än i fråga om Värmlands län. Ett bifall till motionen skulle alltså innebära, att det överskott å älgavgifterna från de sex nordligaste länen, som man genom älgskadefondens uppdelning på två fonder velat förbehålla dessa län, så gott som helt skulle behöva tagas i anspråk för gäldande av älgskador i Värmlands och Örebro län.

Med hänsyn till vad sålunda anförts får utskottet tillstyrka en uppdelning av älgskadefonden på två fonder i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag och

utskottet har intet att erinra mot att överskott i älgskadefond må användas för jaktvårdsändamål inom området för fonden, i första hand älgstammens vård och skydd.

Utskottet övergår härefter till det i motionerna I: 225 och 226 samt II: 341 och 342 framförda yrkandet, att riksdagen måtte förklara, att riksdagen ej kan ansluta sig till förslaget att använda medel ur den i Kungl. Maj:ts proposition nr 46 med förslag till lag om rätt till jakt m. m. föreslagna jaktvårdsfonden till ersättningar för älgskador. Departementschefen har om sagda förslag yttrat, att uppdelningen av älgskadefonden komme att medföra minskning av de nu för älgskadors ersättande i mellersta och södra Sverige tillgängliga medlen med ett årligt belopp, som motsvarade överskottet på älgavgifterna från de sex nordligaste länen, vilket överskott uppgått till mellan 20,000 och 25,000 kronor. Det kunde visserligen förutses, att med tillämpning av de grundsatser för jaktvårdens utövande, som fått sitt uttryck i förslaget till lag om rätt till jakt, det skulle bli möjligt att genom ändamålsenligt verkställd avskjutning åstadkomma betydande minskning av älgskadorna. Innan så skedde torde dock någon tid förflyta. Åtgärder för att kompensera minskningen i älgavgifterna ävensom för att överhuvud uppnå bättre jämvikt mellan skadorna och de för dessas gäldande tillgängliga medlen borde därför vidtagas. Departementschefen har vidare anfört att han, fränsett en mindre höjning av licensavgiften, icke kunnat förorda höjning av älgavgifterna. Han har därefter yttrat: Den förut omnämnda jaktvårdsfonden hade tänkts skola disponeras så att viss del av densamma skulle stå till Konungens förfogande för att användas till jakt- och naturvårdande ändamål i allmänhet. Då uppehållandet av en god älgstam i främsta rummet finge anses vara ett jaktvårdsintresse och av det anförda framginge, att detta intresse icke kunde tillgodoses med mindre gottgörelse lämnades för de med förekomsten av en sådan älgstam förbundna skadorna, syntes det icke kunna anses vara stridande mot grunderna för användningen av jaktvårdsfonden, att av densamma årligen användes visst belopp för utfyllnad av älgskadefonden för södra Sverige.

Utskottet delar departementschefens åsikt, att åtgärder böra vidtagas för att uppväga den minskning i de tillgängliga medlen för ersättande av älgskador i mellersta och södra Sverige, som blir en följd av uppdelningen av älgskadefonden på två fonder. Såsom utskottet ovan anfört torde det icke kunna beräknas, att man genom ökad avjagning når ett omedelbart resultat i fråga om skadornas nedbringande. Däremot torde det vara att förvänta att man genom en sådan rationell avskjutning, som utskottet i det föregående berört, och med tillämpning i övrigt av de grundsatser för jaktvårdens utövande, vilka fått sitt uttryck i förslaget till lag om rätt till jakt, så småningom skall kunna nedbringa skadorna. Utskottet finner det även sannolikt, att tillämpningen av de föreslagna reglerna om syne- och värderingsmännens kompetens skall leda till en minskning i ersättningsbeloppen. Då det alltså synes bli fråga om ett allenast övergående behov av tillskott

från jaktvårdsfonden till älgskadefonden för södra Sverige, har utskottet i och för sig intet att erinra mot att viss del av jaktvårdsfonden disponeras för sådana tillskott. Utskottet vill emellertid understryka vad utskottet i sitt utlåtande (nr 53) i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 46 anfört angående fördelningen av medel ur jaktvårdsfonden, nämligen, att utskottet förutsatte, att jaktvårdsfonden icke komme att tagas i anspråk för ersättande av älgskador i sådan utsträckning att de ändamål, för vilka jaktvårdsmedlen egentligen vore avsedda, bleve i mera avsevärd grad tillbakasatta. I anslutning härtill vill utskottet i förevarande sammanhang uttala, att medel ur jaktvårdsfonden i första hand torde få disponeras för att neutralisera verkningarna av att överskottet å älgavgiftsmedel från de sex nordligaste länen icke längre skall användas för gäldande av älgskadeersättningar i övriga delar av riket. För täckande av därutöver befintlig brist i älgskadefonden för södra Sverige böra enligt utskottets mening medel ur jaktvårdsfonden tagas i anspråk allenast när särskilda skäl därtill äro.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

att riksdagen må med bifall till Kungl. Maj:ts proposition och avslag å motionerna I: 225 och 226 samt II: 341, 342 och 343

1) medgiva att älgavgift må uttagas med trettio kronor för varje älg, som fälles under tid som avses i tillstånd till särskild jakttid, samt med femton kronor för varje älg, som fälles under lovlig jakt å område, i fråga om vilket ej medgivits särskild jakttid; samt

2) bemyndiga Kungl. Maj:t att i huvudsaklig överensstämmelse med de i propositionen angivna grunderna utfärda erforderliga bestämmelser beträffande älgavgifternas sammanförande till älgskadefonder samt de allmänna villkoren för bidrag ur älgskadefond att gälla från och med den 1 juli 1938.

Stockholm den 1 april 1938.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, Granath, Tjällgren, Alfred Andersson, von Stockenström, Mannerskantz, Anderberg* och *Dahlström* samt

från andra kammaren: herrar *Johansson* i Björnlunda, *Olsson* i Rödningsberg, *Gustafson* i Vimmerby, *Andersson* i Löbbo, *Carlström, Ericsson* i Sörsjön, *Persson* i Grytterud och *Sjögren*.

Bilaga A.

F ö r s l a g

till

förordning angående älgavgifter m. m.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

För älg, som fälles inom riket, skall utgivas älgavgift på sätt närmare anges i denna förordning.

Älgavgifterna skola sammanföras till fonder sålunda, att de avgifter som inflyta för älgar, fällda inom Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands, Väster-norrlands, Gävleborgs och Kopparbergs län, bilda en fond (älgskadefonden för norra Sverige) samt övriga avgifter en fond (älgskadefonden för södra Sverige). Ur älgskadefond skall utgå bidrag till lindrande av skada av älg inom det område från vilket fondens medel härflyta ävensom, i den mån medlen förslå därtill, till jaktvårdsändamål, i första hand älgstammens vård och skydd, inom området.

Älgskadefonderna förvaltas av statskontoret. Till myndighet under året influtna älgavgifter överlämnas till statskontoret före utgången av december månad.

2 §.

Envar som för jakt efter älg medgivits särskild jakttid enligt jaktstadgan har att därför till myndighet, som meddelat tillståndet, erlægga en avgift av trettio kronor för varje älg, som fällts under tid som avses i tillståndet. Avgiften skall inbetalas sist å tredje dagen efter det den särskilda jakttiden utgick och vara åtföljd av en av tillståndets innehavare på tro och heder underskriven uppgift å det nedlagda antalet älgar. Har den särskilda jakttiden varit uppdelad på flera perioder, må anstå med avgiftens inbetalande och uppgiftens avlämnande till å tredje dagen efter utgången av den sista pe-rioden.

3 §.

För varje älg, som under lovlig jakt fälles å område, i fråga om vilket ej medgivits särskild jakttid enligt jaktstadgan, skall av jakträttsinnehavaren erläggas en avgift av femton kronor.

Har jakten idkats å mark, varå gällande grunder för tillgodogörande av kronans jakträtt äga tillämpning, inbetalas den i första stycket avsedda av-giften till domänstyrelsen i den ordning styrelsen bestämmer. I fråga om an-

nan mark än nyss sagts åligger det jakträttsinnehavaren att sist å tredje dagen efter utgången av den tid, då i allmänhet jakt efter älg är tillåten i orten, eller beträffande älg, som fällts i hägnad jaktpark eller djurgård, sist å tredje dagen, sedan djuret fälldes, till länsstyrelsen avlämna en på tro och heder underskriven uppgift å det antal älgar, som av honom under jakten nedlagts inom länet, samt därvid inbetala den i första stycket omförmälda avgiften.

Innehaves jakträtt av flera, svare envar av dem för att skyldighet, som är stadgad i denna paragraf, varder fullgjord.

4 §.

1 mom. Tillfogas innehavare av mindre brukningsdel skada av älg å honom tillhörig växande eller avmejad men ej inbärgad gröda och har han ej genom tillgodogörande av jakträtt eller eljest kunnat hålla sig skadelös, må bidrag ur älgskadefond kunna tillerkännas honom. Sådant bidrag må dock ej utgå med mindre skadan är av väsentlig beskaffenhet och ej kunnat förebyggas genom rimliga åtgärder från den skadelidandes sida; och må till den vars brukningsdel omfattar större areal odlad jord än femton hektar utgå bidrag allenast när särskilda skäl därtill äro.

Bidrag ur älgskadefond må ock kunna utgå, där skada av älg inträffar å fruktodling och skadan är ägnad att inverka på innehavarens utkomstmöjligheter samt ej kunnat förebyggas genom rimliga åtgärder från hans sida.

2 mom. Vill någon framställa anspråk på bidrag som i 1 mom. sägs, skall han ofördröjligen låta två ojäviga, i jordbruk eller trädgårdsskötsel kunniga män syna och värdera skadan. Av syne- och värderingsmännen skall en vara nämndeman, ägodelningsnämndeman eller god man vid lantmåteriförrättning eller tjänsteman vid domänverket eller skogsvårdsstyrelse eller ordförande eller ledamot i jordbrukskommission eller polisman eller ordförande i kommunalnämnd.

Bidragssökanden har därefter att med bifogande av värderingsinstrumentet och de handlingar i övrigt han önskar åberopa ingiva sin till Konungen ställda ansökning till landsfiskalen i orten eller, såvitt angår område i stad, till stadsfiskalen inom fjorton dagar efter det skadan skedde. Det åligger landsfiskalen eller stadsfiskalen att skyndsamt överlämna ansökningshandlingarna jämte eget yttrande till länsstyrelsen, vilken före utgången av december månad med eget utlåtande till Konungen översänder samtliga under året inkomna inlagor.

5 §.

Beviljat bidrag utbetalas av statskontoret till länsstyrelsen, som ombesörjer att bidraget kommer bidragstagaren tillhanda.

6 §.

Angående bidrag ur älgskadefond till jaktvårdsändamål bestämmer Konungen på framställning av domänstyrelsen eller vederbörande länsstyrelse.

7 §.

1 mom. Underlåter någon att fullgöra uppgiftsskyldighet som åligger honom enligt 3 § eller avger han oriktig uppgift, straffes med böter från och med femton till och med tre hundra kronor och vare pliktig gälda avgift, som ej blivit erlagd i följd av förseelsen.

2 mom. Dömes någon till ansvar för olaga jakt eller för olovlig jakt å annans jaktområde, skall han, där vid jakten älg blivit fälld, tillika förpliktas att gälda avgift som sägs i 3 §.

8 §.

Åtal för förseelse mot denna förordning anhängiggöres vid allmän domstol och utföres av allmän åklagare.

Böter som ådömas enligt denna förordning tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas enligt allmän lag.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1938, från och med vilken dag förordningen den 18 juli 1931 (nr 306) med vissa bestämmelser angående jakt efter älg samt kungörelsen den 18 juli 1931 (nr 307) angående allmänna villkor och bestämmelser för bidrag ur älgskadefonden skola upphöra att gälla.

Älgskadefonden 1935—1937.

I.

L ä n	Antal nedlagda älgar			Influtna älgavgifter		
	1935	1936	1937	1935	1936	1937
Stockholms	294	381	491	4,840	7,125	8,175
Uppsala	451	436	567	7,975	7,930	9,750
Södermanlands	507	488	522	8,525	8,390	9,350
Östergötlands	561	568	623	10,400	11,045	11,580
Jönköpings	229	258	241	4,135	4,485	4,615
Kronobergs	328	384	389	5,915	7,460	7,810
Kalmar	355	403	386	6,630	7,935	7,645
Blekinge	48	54	65	905	1,415	1,600
Kristianstads	90	157	173	1,425	2,535	2,975
Malmöhus	9	19	18	290	440	470
Hallands	139	132	138	2,390	2,210	2,550
Göteborgs och Bohus	41	44	31	635	660	465
Älvsborgs	215	307	310	3,365	4,995	4,920
Skaraborgs	204	249	232	3,785	4,512	4,910
Värmlands	544	633	550	8,955	10,550	9,435
Örebro	627	639	697	10,390	10,255	11,930
Västmanlands	504	554	491	8,640	9,550	8,780
Kopparbergs	685	706	773	12,270	14,975	12,710
Gävleborgs	209	247	178	3,570	4,080	3,455
Västernorrlands	84	85	102	1,410	1,510	2,185
Jämtlands	299	320	381	5,035	5,450	6,300
Västerbottens	101	86	110	1,335	1,490	1,750
Norrbottens	106	80	98	1,410	1,505	1,630
Riket i dess helhet	6,630	7,230	7,566	114,230	130,502	134,990

II.

L ä n	Av domänstyrelsen tillstyrkta oreducerade ersättningar					
	Summa kronor			därav belöpande på varje nedlagd älg		
	1935	1936	1937	1935	1936	1937
Stockholms.....	4,729	4,544	2,800	16: 05	11: 93	5: 72
Uppsala	14,482	12,041	14,369	32: 55	18: 40	25: 34
Södermanlands	13,411	7,289	6,834	26: 45	14: 91	13: 09
Östergötlands	29,894	28,602	32,820	53: 29	50: 35	52: 68
Jönköpings.....	8,877	8,186	11,729	38: 81	31: 73	48: 69
Kronobergs	34,535	38,316	44,714	105: 29	99: 78	114: 94
Kalmar	17,139	15,677	20,974	48: 28	38: 90	54: 33
Blekinge	10,776	8,889	9,982	224: 50	164: 61	153: 74
Kristianstads	6,146	7,288	8,181	68: 29	46: 42	47: 28
Malmöhus.....	1,135	859	625	126: 11	45: 21	34: 72
Hallands	6,450	6,327	5,321	46: 40	47: 31	38: 55
Göteborgs och Bohus	30	50	50	0: 73	1: 11	1: 61
Älvsborgs	7,449	9,726	11,454	34: 65	31: 68	36: 94
Skaraborgs	7,980	7,154	6,886	39: 12	28: 73	29: 68
Värmlands	8,310	8,597	8,420	15: 27	13: 58	15: 31
Örebro	24,055	20,518	26,357	35: 80	32: 25	37: 81
Västmanlands	12,274	2,814	2,442	24: 35	5: 08	4: 97
Kopparbergs	3,466	3,175	4,195	5: 06	4: 49	5: 68
Gävleborgs	776	789	1,271	3: 71	2: 12	7: 14
Västernorrlands	—	275	—	—	3: 23	—
Jämtlands	—	—	—	—	—	—
Västerbottens	—	—	—	—	—	—
Norrbottnens.....	1,273	576	176	12: 01	7: 20	1: 79
Riket i dess helhet	213,187	191,691	219,600	32: 15	26: 52	29: 02